

A photograph of construction workers in hard hats working on a building structure. The scene is viewed from behind, showing workers in various colored hard hats (white, yellow, red) and work clothes. The background is a dark, industrial setting with a window or opening. The word 'HIAS' is overlaid in large, bold, red letters at the top.

HIAS

Úspěch
v podnikání

Obsah

Krok kupředu	2
Odkud jsme přišli?	3
<i>Gennadij Ziděnko, Nikolajev, Ukrajina</i>	
Je možné, aby se obchodník usmíval?	4
<i>Benjamin Toledo, Comayaguela, Honduras</i>	
Objednávka Hlasu	8
Kontaktní adresy	9
Návrat ztraceného syna	9
<i>Kenneth John Eden, Somerset, Anglie</i>	
Zpívající hrnčič	10
<i>Gerard Lyons, Dumfriesshire, Skotska</i>	
Osobní vztah k Bohu	13
Lepší než zlato	14
<i>Joe DeLoach, Houston, Texas</i>	
Dotyk Boží moci	17
<i>Joe Buchanan, Alabama</i>	
Ruská ruleta	18
<i>Kim Goh, Totley, Anglie</i>	
Kdo jsme?	19

*U*rs Käsermann

Krok kupředu

Letošní celosvětové setkání bylo, alespoň pro mě, jedním z nejlepších. Viděli jsme úžasnou jednotu mezi vedoucími z Evropských zemí. Věřím, že s naším společenstvím Bůh učiní nové věci.

Další mezinárodní setkání proběhne příští rok na Filipínách. Účast na něm přislíbil dokonce i filipínský president. Tato konference bude výjimečnou událostí nejen pro Filipíny, ale také pro okolní země. Očekáváme, že Bůh bude jednat skrze laiky zcela zásadním způsobem.

FGBMFI, sdružení mužů zvěstujících plně evangelium, dnes pracuje ve více než 150 zemích světa. Lidé dnes hledají odpovědi na mnohé komplexní otázky a často nevědí, kde je najít. Situace však není beznadějná. Když se spojí obyčejní lidé z rozdílných kultur celého světa, mohou dojít k překvapivému výsledku. Taková je také naše představa o budoucnosti. Jsme společenství lidí pracujících většinou jako podnikatelé a obchodníci, a spojuje nás jednoduchá odpověď na mnohé z otázek, které nám pokládá každodenní život.

Urs Käsermann

President FGBMFI ve Švýcarsku

Odkud jsme přišli?

Genadij Zidenko, Nikolajev, Ukrajina

Moji rodiče mě vychovávali k ateismu. Otec byl novinář, maminka učitelka. Oba byli přesvědčení komunisté. Nakonec jsem vstoupil do strany také, vystudoval jsem elektrotechnickou fakultu a brzy jsem získal místo vedoucího výzkumné laboratoře v loděnicích, kde se vyráběly lodě pro sovětskou armádu.

Vždycky jsem se zabýval otázkami původu a smyslu světa. Odpovědi, které mi nabízel vědecký ateismus, mě neuspokojovaly. Podle nich neexistoval žádný zdroj ani příčina našeho života. To znamenalo, tedy alespoň pro mě, že život je jen „absurdní divadlo“ a já jsem jedním z herců.

Potom přišel okamžik, kdy jsem cítil, jako by se mě Bůh ptal: „Chceš žít v takovém blázinci?“ Odpověděl jsem, že nechci, i když jsem měl za to, že všichni lidé, kteří věří v Boha, už jsou dávno zavřeni v ústavech. Uslyšel jsem slova: „Volej ke mně a odpovím ti; ukážu ti věci, které neznáš.“ V ohromení jsem se modlil k Ježíši Kristu a prosil jsem ho, aby se stal mým Pánem.

Potom, v květnu 1991, přijel do našeho města americký kazatel a uspořádal shromáždění na místním stadionu. V srpnu sem přijeli z USA

Ralph a Betty Thomasovi, kteří se stali mými nejbližšími křesťanskými přáteli. Od té doby lituji, že jsem tak dlouho žil bez Boha. Ateismus je jako ovoce, které navenek vypadá zralé a sladké, ale člověk, který do něj kousne, pozná, že je uvnitř shnilé a nehodí se než na smetiště.

Rozhodl jsem se, že svou víru v Ježíše nemohu skrývat, a odešel jsem z komunistické strany. Moji nadřízení trvali na tom, abych se vzdal i své pozice vedoucího. Našel jsem si nové zaměstnání. Při práci jsem v kontaktu s mnoha lidmi a mohu jim vydávat svědectví o dobré zprávě, která je zapsána v Bibli. Netvrdím, že mě už nepotkávají žádné problémy; dneska už ale patří Pánu, který se o ně stará. Budoucnosti ani smrti se už neděším. Jen těžko lze vyjádřit, jak mě Bůh změnil, a co to pro mě znamená. ●

Je možné, aby se obchodník usmíval?

*Benjamin Toledo,
Comayagua, Honduras*

Zdravotní stav mé sestry se zdál beznadějný. Lékaři nám řekli, že krvácí do mozku, a bez potřebného vybavení jí v Hondurasu nemohou pomoci. Letecky jsme ji dopravili do jedné z nejlepších nemocnic v texaském Houstonu. Tamnější lékaři předložili otci k podpisu prohlášení, že v pří-

padě úmrtí nejsou zodpovědní za její smrt. Vypadalo to, že už jí mnoho času nezbyvá. Napadlo mě: „K čemu jsou dobré všechny peníze, když se za ně nedá pořídít to, co nejvíc potřebujeme?“

Operace se nakonec povedla, lékaři nás však upozornili, že to bude ještě nějaký čas trvat, než se pozná, jak vážně je poškozený mozek. Sestře bylo tehdy teprve třiaadvacet let. Zůstat dále v Texasu pro mě nemělo žádný smysl. Doma mezitím začala sklizeň rýže a konkurence na nás nebude čekat. Vrátil jsem se domů, kde jsem našel pozvánku na setkání, kterou mi zaslal jeden významný obchodník s rýží.

Vysvětloval mi, že patří ke skupině podnikatelů, kteří na svých setkáních hovoří o tom, co pro ně udělal Bůh. To mě sice nijak zvlášť nezaujalo, jenomže jsem s tím člověkem chtěl začít obchodovat, a tak jsem se rozhodl, že na to setkání půjdu. Moc se mi tam nelíbilo. Vlastně jsem ani nevnímал, co se kolem mě děje, přemýšlel jsem jenom, jak se dohodnout na společném podnikání. Nezajímalo mě nic jiného, než vydělat peníze.

Naše firma se v té době přes všechno naše úsilí potýkala se ztrátami. K tomu přispívala také politika vlády a nízký kurs naší měny. Vstával jsem o páté ráno, jel jsem do práce, dělal jsem,

Jak překonat překážky v podnikání

Roku 1990 učinila vláda opatření, která měla na ekonomiku negativní dopad. Mnoho podniků se v dalších letech rozpadlo, či přestalo prosperovat. Zvýšily se úrokové sazby, poklesla hodnota naší měny, zboží přestalo být prodejné a nastaly změny v zdanění vývozu a dovozu.

Naše podniky se zabývají trhem s kávou a obilím. Už dříve jsme obchodovali s kukuřicí a fazolemi, poklesem cen však začal být jejich prodej ztrátový. Trh s kávou nám začal působit potíže, jednak kvůli inflaci a také proto, že v jediném ziskovém obchodě té doby, prodeji rýže, nám docházely zásoby a existovalo mnoho překážek, kvůli kterým jsme rýži nemohli okamžitě dovést ze zahraničí.

V té době mi neustále volal jeden podnikatel. Zdálo se, že ho ekonomické problémy vůbec neděsí. Zval mě na večeři s ostatními podnikateli, kteří hovořili o Ježíši jako o odpovědi na životní otázky...

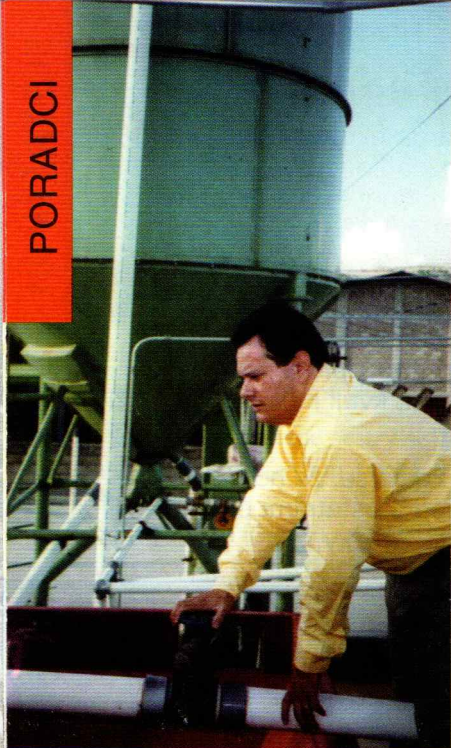

co jsem mohl, a tak to šlo sedm dní v týdnu.

Ten člověk mě nepřestával zvat na další setkání. Nakonec jsem řekl sekretářce, ať mě před ním raději zapře. Vůbec se mi s ním nechtělo mluvit. Když jsem se však dozvěděl, že má zákazníka, který chce koupit větší množství fazolí, neměl jsem na výběr.

Popouzelo mě, jak je ten člověk radostný. Jak se může v tak těžké době smát? Ujišťoval mě: „Žádný strach, Bůh se o nás postará.“ Pomyslel jsem si, že je to podivín. Jak jen může být tak šťastný?

Svoje fazole nakonec prodal se ziskem. Náš obchod skončil ztrátou. Pozvání na další setkání jsem už neodmítl.

Ten člověk byl klidný, přestože se nacházel v těžké situaci. Bylo mu to vidět na očích i na tváři. Já jsem se v noci převaloval na posteli v naději, že je ještě daleko do rána, kdy mě zase budou čekat problémy, se kterými se nedokážu vypořádat.

Všechno, co jsme s otcem tak dlouho budovali, se kolem mě hroutilo v troskách. Táta nemohl myslet na nic jiného, než na moji sestru. Všechny peníze na světě jí nemohly pomoci, aby mohla znovu hýbat rukama a nohama. Byla ochrnutá. Trápilo jí, jestli se bude moci vdát a mít děti, trápila jí otázka po budoucnosti.

Tehdy jsem šel na setkání

podnikatelů podruhé. Řečník tam mluvil o Ježíšově moci měnit lidské životy. Něco takového mi nešlo na rozum. Dokud to nevidím na vlastní oči, neuvěřím. „Mluvím o tom, co jsem zažil,“ řekl ten člověk. „Nemusíte mi věřit, ale přesvědčte se sami, vyzkoušejte co to znamená pozvat Ježíše do svého života.“ Pomyslel jsem si: Už jsem zkusil kdeco, tak proč ne tohle?

Na konci setkání pozvali dopředu všechny, kteří chtějí, aby se za ně někdo pomodlil. Uvnitř mě něco pobízelo, abych na výzvu zareagoval. Upřímně řečeno se mi vlastně vůbec nechtělo, ale šel jsem dopředu a požádal jsem o modlitbu za naší rodinu. Potom jsem se pomodlil sám: „Bože, chtěl bych se alespoň jednu noc pořádně vyspat. K mému překvapení jsem se druhý den ráno vzbudil až v devět. Přišel jsem pozdě do práce. Poprvé za dlouhou dobu jsem se vyspal.“

Nervové vypětí, které mě nepřestávalo tížit, bylo najednou pryč. To byla zkušenost, kvůli které jsem na setkání křesťanských podnikatelů začal chodit pravidelně. Na jednom z nich se mluvilo o Duchu svatém, o tom, jak člověka vede a pomáhá mu činit správná rozhodnutí. To je přesně pro mě, pomyslel jsem si. Nechápal jsem, jak je to možné, ale neměl jsem co ztratit. Radil jsem se už s obchodními poradci, bankéři, i s přáteli, kteří zastávali významná místa, ale žádný z nich mi nedokázal poradit správně.

Prosil jsem Boha, aby mi pomohl s naším podnikáním s kávou. Během tří týdnů se objevili lidé, kteří si pronajali jednu z našich kávových plantáží na celý rok. Výnos z nájmu stačil na pokrytí dalších investic. Žádal jsem Ducha svatého o vedení a získal jsem dojem, že mám přestat obchodovat s kukuřicí a fazolemi, což byla více než 40 let naše rodinná tradice. Říkal jsem si, že to možná není správné, ale byl jsem přesvědčen, že musím dát Duchu svatému příležitost, aby mě mohl vést, a tak jsem se nakonec se souhlasem ostatních členů rodiny

rozhodl podnikání v této oblasti ukončit. Po čase se ukázalo, že to bylo správné rozhodnutí. Lidé, kteří v tomto odvětví podnikali dál, přišli v následujících letech o veliké sumy peněz.

Od té doby vím, že nás Duch svatý může vést při rozhodování v jakékoli oblasti. Například, podmínky na trhu s kávou se velice rychle mění. Nikdy neuzavřu obchod, aniž bych se dříve nepomodlil. Lidem, kteří mi telefonují své nabídky, říkám, že jim zavolám za pár minut. Pak se modlím, aby mě Duch svatý vedl, jak mám jednat. Uvnitř vždy cítím, jestli mám koupit, nebo prodat. Roku 1996 jsme prodali zboží za vysoké ceny a za dva nebo tři dny ceny prudce klesly. Namísto

zisku jsme mohli mít obrovské ztráty.

Podobné zkušenosti jsem udělal i v jiných oblastech života. Pustili jsme se znovu do věcí, které byli kdysi ztrátové a dnes v nich podnikáme se ziskem. Nemusím už neustále sedět za pracovním stolem ustaraný tak jako dřív. Naslouchám Božímu hlasu a užitek je desetinasobný. Daří se mi a mám mnohem víc času, který mohu věnovat rodině.

Pracuji také pro sdružení FGBMFI v mnoha různých zemích. Kdysi jsem se divil, kde může brát podnikatel na pořádání takových shromáždění čas. A dnes mám čas i já, abych mohl svědčit ostatním, jak mě Ježíš změnil. Nehlásáme žádné nové náboženství, mluvíme o tom, co jsme prožili, v čem je

Bezbolestný porod

Před narozením našeho prvního dítěte se lidé modlili za moji ženu, aby porod nebyl příliš bolestivý. Lékař, který ji v nemocnici přijímal, nás uklidňoval, že při prvním porodu není kam spěchat, jelikož to potrvá ještě nejméně šest hodin, než se dítě narodí. Když však ženu začal vyšetřovat, rychle ji nechal převést na porodní sál. Krátce poté se nám bez velikých bolestí narodilo první dítě.

Při porodu druhého dítěte se stalo, že jsme neměli nikoho, kdo by se za porod modlil. Bylo to bolestivých šest hodin. Když nám lékaři děťátko ukázali, vypadalo to, že s naší dcerkou něco není v pořádku. V té době jsme žili s Ježíšem tři roky. Napadala nás spousta otázek. Volal jsem k Bohu: „Pane, nepřísluší ti, aby ses mi z čehokoliv zpovídal. Prosím, pomoz mi, abych se o to malé děvčátko dokázal co nejlépe postarat.“ Když lékaři řekli mé ženě, že dítě není v pořádku, chtěla je vidět. Její reakcí bylo: „Dceruško, my tě milujeme, a tvoje sestra už na tebe čeká.“ Naše druhé dítě zemřelo dvacet čtyři hodin po porodu.

Můžete se zeptat: „Jak můžeš i po tom věřit v Boha?“ Odpověděl bych takto: V životě vždycky budou těžkosti. Je lepší mít Boha na své straně, než se s nimi potýkat sám. V tom je ten rozdíl. Viděl jsem mnoho zázraků – uzdravení, změněných životů, obnovených vztahů, vyřešených těžkostí v práci. Bůh přinesl do mého života zásadní změnu. Otočil ho o 180 stupňů. A jako kdyby to všechno bylo málo, před měsícem a půl se nám narodilo třetí dítě – dcera Isabela.

život s Bohem lepší a hodnotnější.

Obchodní jednání byla dříve velice stresující. Dnes se při nich mohu dokonce i usmívat. Lidé se mě někdy ptají, jak je to možné. Bůh je teď na mé straně, pomáhá mi rozhodovat se správně. To se týká i mé rodiny a osobního života.

Moje sestra se postupně uzdravila. Je vdaná a má dvě dcery. Rodiče toužili po tom, aby založila rodinu a znamená to pro ně zázrak. Můj otec viděl, jak Ježíš jednal se mnou i s naším podnikem a odevzdal se Ježíši také. Ježíše poznala i moje matka a moji bratři. Stal se Pánem našeho života.

Malíř pokojů

Jeden ze členů FGBMFI na Floridě se dal do řeči s člověkem, který mu maloval dům. Malíř pokojů se mu přiznal, že byl kdysi vězněn v Mexiku za pašování drog, a v té době se mu dostal do ruky časopis Hlas. Přečetl si jej a odevzdal svůj život Ježíši Kristu. Celá situace se potom, díky Bohu, změnila k lepšímu.

Objednávka HLASU

Časopis je možno objednat pro sebe nebo pro své přátele na adresách:

Václav Prokopec, rozhlasová misie
FGBMFI, PO BOX 2,
330 33 Město Touškov

Václav Lamr, FGBMFI Hlas,
PO BOX 9, 155 04 Praha 5

Příspěvky na financování časopisu
zasílejte na účet:

FGBMFI Hlas, Agrobanka Praha,
130 00 Praha 3, Domažlická 1,
1737706-504/0600

Kontakt na českou redakci časopisu:

Jiří Měska, Na okruhu 394, 142 00 Praha 4,
INTERNET: 100350.204@compuserve.com

SKUPINY SDRUŽENÍ PODNIKATELŮ V TVÉ BLÍZKOSTI

Skupiny FGBMFI lze nalézt ve 150 státech světa

Praha

Václav Lamr, Bellušova 1821,
150 00 Praha 5, Tel: 2-5610907

Brno

RNDr. Vladimír Šedivý, Štolcova 31,
612 00 Brno, Tel. zam: 5-45134151,
Tel. domů: 5-532195

Plzeň,

Václav Prokopec, Bděňevés 22,
330 32 Kozolupy

Třeboň

ing. Karel Lívanský, Tábořská 1102,
37 901 Třeboň, Tel: 333-2204

Ústí nad Labem

Rudolf Vaněk, Jindřicha Plachty,
403 31 Ústí nad Labem,
Tel: 47-5503001, 60688

Kolín

Josef Štěpánek, Za školou 89,
27 648 Kolín, Tel: 321-27648

Hradec Králové

Viktor Khom, Nerudova 104,
500 02 Hradec Králové,
Tel. zam: 49-31836, Tel. domů: 41218

Most

Jan Urmínský, Budovatelů 2931,
43 401 Most, Tel: 35-25240

Sokolov

ing. Miroslav Pulkert, Sportovní 2023,
35 601 Sokolov,
Tel. domů:17-203221, Tel. zam:168-625373

Jihlava

Jiří Sadílek, Fritzoza 3, 586 01 Jihlava,
Tel:66-26205

Litoměřice

Miroslav Kratochvíl, Sokolská 6,
412 01 Litoměřice,
Tel: 416-4751, linka 309

Jiné země

viz HLAS (Strana 19)

Návrat ztraceného syna

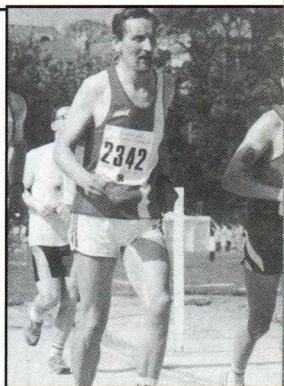
Kenneth John Eden, Somerset, Anglie

Všechno, co jsem dříve věděl o Bohu, pocházelo z hodin náboženství ve škole. Ve sporu mezi stvořením a evolucí jsem se přikláněl na stranu Bible. Potom mi jeden z mých přátel půjčil knihu, která jasně dokazovala, že pocházíme z primátů. Zmatený jsem volal k Bohu: „Jestli existuješ, dej mi to nějak vědět!“ V té chvíli se nic nestalo. Až o pár dní později jsem jednou v noci uviděl na protější stěně malý světelný bod. Paprsek začal směřovat ke mně a proměnil se ve tvar kříže. Cítil jsem, že mi Ježíš osobně dokazuje svoji existenci.

Staré vydání Bible, které jsem měl doma, však pro mě bylo nesrozumitelné. Až o několik let později jsem se setkal s mladým manželským párem a dozvěděl jsem se od nich, co to znamená odevzdat se Bohu a požádat jej o odpuštění všeho, co se stalo v mi-

nulosti. To jsem také udělal a nikdy nezapomenu na ten pocit čistoty a radosti, který se mě v té chvíli zmocnil.

Postupně jsem však od křesťanské víry začal odpadávat a zapletl jsem se s okultismem. Přestože mě okultní zážitky fascinovaly, zanechávaly ve mně pocit mrtvosti. Jako celkem úspěšný podnikatel jsem se krátce přestěhoval do Londýna. Život vypadal dobře, nic mi nescházelo, měl jsem vysoký plat a všechno, co k tomu patří. Prázdnota však nezmizela. Vždyť jsem přehlížel Ježíše! Až o několik let později mě obchodní společník pozval na večeri FGBMFI. Duch svatý mě usvědčil z toho, jak daleko jsem zašel od Boha. Toho večera jsem v tichosti a v slzách zasvětil znovu svůj život Ježíši a vzdal jsem se okultismu. Prázdnota mého bytí v tu chvíli zmizela!

Zpívající hrnčír

Gerard Lyons, Dumfriesshire, Skotska

To ráno jsem se probudil s přesvědčením, že ze všech lidí, které znám, nebo které jsem znal, jsou křesťané určitě ti nejšťastnější. Studoval jsem v kněžském semináři v Oxfordu a v Římě, ale týden před vysvěcením jsem se rozhodl, že se nechci stát knězem. Vrátil

jsem se zpátky do Skotska a začal jsem studovat zpěv na umělecké škole v Glasgow. Dostal jsem stipendium Skotské královské hudební akademie a později jsem účinkoval se Skotskou operou. Mnoho zkušeností jsem v té době získal také v různých krátkodobých zaměstnáních.

Zažil jsem mnoho úspěchů, ale nepřestával jsem hledat opravdové štěstí, po kterém jsem vždy toužil. Kdysi jsem byl na cestě ke kněžství, potom jsem se stal zpěvákem, zkusil jsem i show – business, ale pořád to nebylo to pravé.

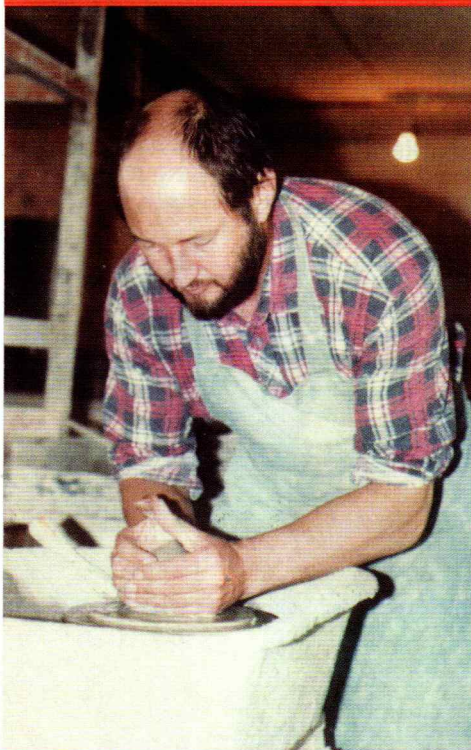
Na cestě do Kalifornie, kde jsem dostal angažmá v Los Angeles mi kdosi daroval knihu nazvanou „Nejšťastnější lidé na Zemi“. Jaké bylo moje překvapení, když mi Jim Binnie, u kterého jsem v Kalifornii bydlel, řekl, že autor knihy bydlí neceľou míli daleko. Rozjeli jsme se tam a uslyšeli jsme o Bohu, který se dokáže postarat o vše, co člověk potřebuje.

Po návratu do Skotska jsem se seznámil s člověkem, který měl v našem malém městě firmu na čištění oken. Jmenoval se Alex.

Musím přiznat, že nejsem nijak zvlášť pozorný člověk, ale přesto jsem si všiml, že má na klopě odznak FGBMFI, společenství, o kterém se psalo v knize. Pozval mě k sobě domů, což bylo blízko budovy, kde jsem začínal svoji pěveckou dráhu. Překvapilo mě, jak byl byt čističe oken vkusně a bohatě zařízen. Já jsem byl tehdy většinou bez peněz a možná i to mělo nějaký vliv na to, že jsem přijal pozvání na setkání FGBMFI v Paisley.

Vzpomínám si, jak jsem večer před tím přemýšlel o pstruzích, kteří plavou tisíce mil proti proudu řeky, aby se vrátili k místu, kde se vylíhli. Příštího dne někdo na setkání hovořil o prorockém obrazu, že křesťan je jako ryba, která plave proti proudu tohoto světa, aby dosáhl místa, kam doopravdy patří. Samozřejmě, že jsem si to dokázal vysvětlit jako náhodu. Potom začal řečník vyprávět o změně, kterou prožil jako chuligán vyhlášený po celém

Byla to magická kniha?

Zázrak v Moffatu

Známý moffatský „zpívající hrnčíř“ říká, že byl zázračně uzdraven. Bývalý operní zpěvák, dnes dvaapadesátiletý Gerry Lyons o tom vyprávěl na oslavě uspořádané při příležitosti vydání další kazety s populárními chvalozpěvy. Tento znovuzrozený křesťan říká, že inspiraci k hudbě mu jsou jeho vlastní zážitky.

V rozhovoru pro *Dumfriesshire Newspapers* k tomu řekl: „Nějakou dobu jsem byl vážně nemocný a lékaři diagnostikovali vážné onemocnění srdce. Byli ke mně upřímní a řekli mi, že takhle poškozené srdce lze jen těžko nějak vyléčit. V tu chvíli byla modlitba velice prostým skutkem víry, jak je často popsána v Bibli. Okamžitě jsem věděl, že mě Bůh uzdraví.“

Při dalších vyšetřeních byli lékaři překvapeni pozitivní změnou, která nastala. Byl to zázrak. Dříve jsem nebyl schopen rychlejší chůze, aniž bych při tom necítil bolest. Dneska dokážu vyšplhat i na „Devil Beef Tub,“ což je nejvyšší kopec v okolí.

okolí, u jehož bytu si policisté nestačili podávat dveře. Jenomže teď vypadal spořádaně a zcela zjevně se tedy změnil. Na jeho výzvu pro ty, kdo chtějí přijmout tu nejlepší radu do života, mi ruka rychle vyletěla vzhůru. Pozval nás, abychom přišli dopředu. Zvedl jsem se a přidal se k ostatním.

Ten člověk se mě zeptal, jestli vím, že jsem před Bohem hříšný, a jestli svých hříchů lituji. Řekl jsem, že ano. Potom jsem požádal Pána, aby vstoupil do mého života. Alex a jeho žena mě povzbuzovali k pravidelnému čtení Bible a k účasti na křesťanských shromážděních. Začal jsem potkávat křesťany, kteří jako kdyby se najednou objevili a pomáhali mi. Bible se pro mě stala opravdu živou knihou. Nebyla v tom nějaká magie? Ne, ale jednal se mnou živý Bůh a dával mi naje-

vo, že mu na mě záleží. Znovu mi opakoval, že „láska je trpělivá, dobrotivá, láska nezávidí a nenadýmá se“.

Po určité době jsem začal trpět bolestmi hrudníku. Lékaři mi řekli, že příčinou bolesti je nemoc srdce, na kterou mi mohou dát jen tisíci prášky. Společenství křesťanů se za mě začalo modlit a Bůh mě nakonec uzdravil.

Předzívají mi „zpívající hrnčír“ pro můj koníček vyrábět keramiku. Moje nahrávky s chvalozpěvy poslouchají lidé po celém světě. Těm, kdo chodí ke mně do obchodu mohu říci, kdo je tím nejslavnějším „hrnčířem“ na světě. Pán si mě používá, aby se lidé obrátili k Bohu, našemu Spasiteli. Nalezl jsem pokoj a radost, které jsem hledal už od dětství. Ježíš je skutečně odpovědí na všechny naše problémy. ●

Opera

Gerry Lyons studoval nejprve teologii v Římě a později se stal operním zpěvákem. Nyní podniká a stále profesionálně vystupuje v Británii i v zámoří. Zanedlouho mu vychází další kazeta nazvaná „Gerry Lyons zpívá gospel“.

OSOBNÍ VZTAH

Milý čtenáři, možná jsi si při čtení tohoto časopisu položil otázku, zda-li je i pro tebe možné nalézt osobní vztah k Bohu. Co je k tomu třeba? Jakou cestou se vydat?

CO TĚD

1 Přiznat Bohu, že jsi žil sobecky, a tím, že jsi Jež nepřijímal jako Pána svého života, jsi zhřešil a byl jsi od něj oddělen. „Neboť všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ Římanům 3,23.

2 Činit pokání. Obrátit se k Bohu a poprosit Jež za odpuštění všech hříchů a požádat Jež o pomoc žít tak, jak On žádá. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ Lukáš 13,3.

3 Uvěřit, že Ježíš je syn Boží, jenž svou smrtí na kříži vzal na sebe i Tvoje hříchy, aby jsi i Ty mohl získat Boží odpuštění. „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16.

4 Vyznat Bohu, že nyní přijímáš Ježíše za svého Spasitele a Pána. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ Řím 10,9.

Pokud jsi vše dobře zvážil a chceš-li nyní učinit tento významný krok k Bohu, potom se nahlas pomodli následující modlitbu: „Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a zasluhuji smrt. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za dar věčného života. Důvěřuji ti, že mi pomůžeš žít tak, jak si přeješ.

Nepovažuj pocity za důkaz toho, že Tě Bůh přijal. Pocity se často mění, ale Tvůj vztah k Bohu je založen na Jeho zaslíbeních, (Římanům 10:13). Nestyď se o svém vztahu k Bohu vyprávět druhým (Matouš 10:32). Každý den si udělej čas na modlitbu a čtení Bible (1 Petrova 2:2, Žalm 37:4, Římanům 8:14). Jestliže jsi učinil toto rozhodnutí, prosíme, dej nám o něm zprávu a my Ti zašleme další informace.

✉ Kontaktní informace ✉

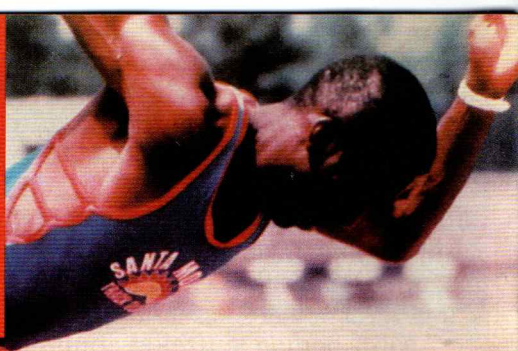
Prezident FGBMFI: Václav Lamr, Bellušova 1821, 155 00 Praha 5, ostatní kontaktní adresy FGBMFI v České Republice viz. strana 9

- Informuji Vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožuru „Jak dál po přijetí Krista“.
- Pošlete mi prosím informace o FGBMFI.
- Pošlete mi prosím podrobnosti o členství v FGBMFI.

Jméno a adresa (zřetelně hůlkovým písmem):

Lepší než zlato

Joe DeLoach, Houston, Texas

Ve dvaceti letech získal Joe DeLoach svoji první zlatou olympijskou medaili v běhu na 200 metrů. Jedním z těch, kteří v tomto závodě doběhli až za ním, byl Carl Lewis, šestinásobný olympijský vítěz, od kterého se Joe učil mnoha důležitým principům v běhu na krátké i dlouhé vzdálenosti.

Tribuny se chvěly očekáváním utkání v běhu na čtyřikrát 100 metrů mezi týmy Bay City a West Columbia. V předešlé sezóně si náš tým získal svoji pověst schopností dotáhnout se z desetimetrové vzdálenosti na nejrychlejšího běžce ve vedlejší dráze a doběhnout do cíle jako první. Dnešní závod však zmařil naše naděje na postup do regionálního a celostátního kola, protože se mi nepovedlo přebrat správně štafetový kolík. Podíval jsem se na běžce ve vedlejší dráze, který byl, tak jako já, připraven vyrazit, a přestal jsem se na chvíli soustředit. Štafetový kolík zůstal v ruce mého spoluběžce. Všichni spoléhali na to, že se mi podaří vyhrát, a já jsem je zklamal. Přestože jsem potom ještě zvítězil v závodě na 200 metrů, odcházel jsem ze stadiónu se svěšenou hlavou.

Otázky života a smrti se mi začaly

honit hlavou, když zemřel můj strýček, jeden z nejbližších příbuzných. Žil nedaleko od nás a pracoval s mým otcem v prodejně na autodíly. S jeho dětmi, mými bratrance a sestřenicemi, jsem trávil téměř veškerý čas. Potom přišla záliba ve fotbale a atletice, a já jsem opustil svoji první lásku k Pánu, přestal jsem pravidelně chodit do církve a studovat Bibli.

Události na závodní dráze mě pořádně zkrušily, a tak když jsem den po strýčkově pohřbu přišel do sboru, vyšel jsem na výzvu k modlitbám dopředu. Nevím, co se se mnou dělo, pamatuji si jen, že jsem ležel na zemi, ruce natažené vzhůru a modlil jsem se v neznámé řeči. Ve chvíli kdy jsem vstal, jsem věděl, že středem mého života se musí stát Bůh. Sport i hudba jsou pěkné věci, nesmí však nikdy zastínit toho, který je ze všeho nejdůležitější.

“...Dnešní závod však zmařil naše naděje na postup do regionálního a celostátního kola, protože se mi nepovedlo přebrat správně štafetový kolík.”

Pocházím z malého městečka v Texasu, jsem nejmladší ze třinácti dětí a bylo pro mě zajímavé, jak si Bůh použil moje zdánlivé životní neúspěchy k odpovědi na modlitby.

Dokážete si určitě představit, že kluk, který má jedenáct sester a jednoho bratra, si nemůže dopřát takové oblečení nebo jiné radosti života, jako jeho spolužáci. Také jsem věděl, že existuje spousta cizích zemí, ale na cestování za hranice Bay City jsme nikdy neměli peníze. Jedna z mých častých modliteb tedy zněla: „Bože, moc rád bych se podíval po světě.“

Toužil jsem po studiu na universitě v Houstonu a po účasti na olympijských hrách. Nemohl jsem tušit, že Bůh připravuje splnění mých tužeb. Navenek se totiž zdálo, že tomu nic nenasměňuje.

Dostal jsem se například do širšího výběru pro fotbalový tým našeho státu a uvažovalo se o tom, že bych mohl dostat stipendium. Zároveň jsem však dal najevo zájem reprezentovat univerzitu v Houstonu v běžeckých disciplínách.

Když se o tom dozvěděl trenér atletiky Tom Tellez, přijel hned druhý den k nám domů a spolu s ním i Carl Lewis a stříbrný medailista Kirk Baptiste.

Když se na malém městě ukáže někdo tak známý, jako Carl Lewis,

přirozeně se to hned všichni dozvědí. Nikoho z nás však nenapadlo, že Lewis, i když školu nikdy nedokončil, je stále považován za absolventa Houstonské university a jeho návštěva je tedy proti pravidlům, podle kterých přijímá NCAA svoje členy.

Tak se stalo, že se můj sen závodit v atletice za univerzitu v Houstonu za dva dny úplně rozplynul. Jihozápadní konference se usnesla, že nemohu závodit a NCAA pro mě vydala trvalý zákaz.

Dlouho jsem přemýšlel, modlil jsem se a nakonec jsem se rozhodl, že budu studovat, protože jsem nechtěl skončit se vzděláním ani s atletikou. Nevěděl jsem, že studium na Houstonu bude spojeno s takovými těžkostmi; myslel jsem si, že budu s universitním týmem alespoň trénovat. NCAA mi však zakázala účastnit se jakýmkoli způsobem práce týmu.

Nakonec jsem první rok studií na Houstonu závodil za klub Houston Track, kde byla taková esa jako Cal-

vin Smith a Lewis. Nejenže jsem se mnohému naučil, ale poprvé jsem se dostal do zámoří, na závody v Maďarsku.

Namísto toho, abych za to byl Pánu vděčný, byl jsem mrzutý, že nemohu závodit za univerzitní tým. Ani mě netěšilo, že za peníze za závody mohu začít budovat obchodní fond, protože se na mě nevztahovaly monetární restrikce, jako na univerzitní atlety.

Nakonec to Pán zařídil tak, že jsem mohl začít závodit za Houston, protože NCAA změnila svoje původní rozhodnutí. Běhal jsem na 100 a 200 metrů a štafetové závody. Ukázalo se, že mi zákaz v určitém směru prospěl, protože roční trénování mi patrně nejvíc pomohlo k úspěchu na

olympiádě v roce 1988. Naučil jsem se tehdy, jak v určitých chvílích závodů akcelarovat a jak si udržet co nejvyšší tempo, když už tělo rychleji nemůže.

Dnes na svých přednáškách sdílím s mladými lidmi svoji víru a povzbuzuji je k tomu, aby dokázali žít plně a obešli se při tom bez drog. Říkám jim, že moje zlatá medaile z olympiády dneska leží na polici a padá na ni prach.

„Ano, Bůh mi požehnal nadáním a vyhrál jsem olympiádu. Ale nemělo by pro mě smysl, abych zvítězil znovu, ale nepřišel do nebe. Vaše duše je v životě tím nejdůležitějším. Jak říká Bible: Získáte-li celý svět a ztratíte-li při tom svoji duši, nemáte nic.“ ●

Joe DeLoach spolu s vedením FGBMFI na setkání v Bercy, Francie

Dotyk Boží moci

Joe Buchanan

Došel jsem k přesvědčení, že nikdy nedokážu žít tak, jak to ode mě Bůh žádá a tak jsem začal žít jako prase. Se srdcem zatvrzelým roky odmítání a zneužívání jsem hledal útěchu v pití a v drogách. Během tří měsíců jsem třikrát zcela jasně zaslechl výkřiky a sténání lidí, kteří si zvolili život v pekle. Třikrát při tom ke mně Bůh jasně promluvil: „Takhle bys skončil, kdybys v tuto chvíli zemřel.“

Zanedlouho jsem se setkal s dívkou, která mi vyprávěla o Ježíši. „S křesťanstvím na mě nechod', to už jsem zkusil a nefungovalo to,“ odbyl jsem ji rázně. „To proto, že jsi zkoušel náboženství a ne Ježíše,“ odpověděla tehdy. I když mě její vysvětlení nezajímalo, slíbil jsem jí, že se ještě ozvu.

O nějakou dobu později jsem se zděsil,

když jsem se dozvěděl, že sedm z mých bývalých kamarádů zahynulo v bitkách na ulicích města. Tehdy jsem znovu začal vážně přemýšlet o Bohu. Vydal jsem se za tím děvčetem a nechal jsem se pozvat na shromáždění, kde se kázalo evangelium. Poslouchal jsem kazatele a cítil jsem, jak mi Bůh říká: „Tohle je to, co hledáš.“ Někakou dobu jsem o tom všem velice vážně přemýšlel a nakonec jsem požádal Boha, aby vstoupil do mého života, odpustil mi a změnil mě.

Od té doby jsem přišel na to, že ve chvíli, kdy se setkáme s Ježíšem, naše problémy hned nezmizí, ale dokážeme je s Boží pomocí překonat. ●

Carl Lewis

Jeden z mých instruktorů, který měl největší zásluhu na mém sportovním vývoji, byl Carl Lewis. Je to velice laskavý a vřelý člověk, který mi před olympijským závodem na 200 metrů popřál hodně štěstí, a poté, co jsem vyhrál, mi řekl: „Běžel jsi výborně. Byl to skvělý závod. Jsem na tebe hrdý.“

Dříve bych nebyl schopný vyjádřit soupeři takovou podporu, ale křesťanství mi dává příklad, který stojí za to napodobit. V mém životě bylo ještě mnoho jiných důležitých lidí – rodiče, kteří mě mají rádi, bratr a sestry, kteří mě vybízeli, abych v atletice něčeho dosáhl, pastoři a učitelé, jejichž práce mě udržovala na správné cestě, a trenéři jako Marshall Brown a Tom Tellez, kteří mě pobízeli dokázat co nejvíc.

Po olympijských hrách jsem se stal místopředsedou atletické sekce Lay Witnesses For Christ /Kristovi laičtí svědkové/.

Ruská ruleta

Kim Goh, Totley, Anglie

Vyskočil z auta jedoucím rychlostí 70 mil za hodinu. Zvedl se a odešel, jako by se nic nestalo. V Londýně vylezl na střechu autobusu a pád dolů přežil bez jediného škrábane. Hrál ruskou ruletu a necítil strach.

Člověk, který takhle riskuje a vždycky to přežije, musí mít určitě nadpřirozenou ochranu. Je o tom přesvědčen i Kim Goh. Když se podívá zpátky na 46 let svého života, vidí velice jasně, že ho Pán dokázal provést mnoha těžkými situacemi až na místo, kde je teď. Narodil se v Singapuru, jeho otec byl ateista a matka budhistka. Nebyl tedy důvod, proč by se měl stát křesťanem. Rodiče mu dovolili, aby společně s kamarádem začal chodit do nedělní školy v tamnějším letničním sboru. To se mu velice zamlouvalo, zčásti také proto, že tam děti dostávaly malé dárky za to, že chodily do školy pravidelně nebo za drobné práce, jako bylo sekání trávy kolem kostela a roznášení traktátků. To ho velice bavilo. Někdy v té době se zcela prostě a nijak dramaticky odevzdal Ježíši.

Jeho rodiče se o něj dobře starali a vychovávali ho přísně – možná až příliš přísně. Za sebemenší přestupek dostal pořádný výprask. S bitím začala matka a když už nemohla,

vystřídal ji otec. Jednou ho otec poslal do místní restaurace pro oběd. Když Kim přinesl jídlo, ve kterém byl ocet, který jeho otec nesnášel, musel Kim za trest sníst celý oběd najednou.

Kvůli přehnaně tvrdé výchově a čím dál častějším konfliktům s otcem, Kim nakonec utekl z domova. Jeho přirozený obchodnický talent a singapurská ekonomika, která je pro podnikání velice příznivým prostředím, způsobily, že poměrně rychle zbohatl. Získal nezávislost, ale začal brát drogy, opíjet se, hrát hazard a střídat ženy. Chyběl mu pocit, že někam patří a postrádal smysl života. Měl chuť jít ještě dál a najít něco opravdového.

Naštvaný, plný hněvu a vzpoury proti autoritám, měl nepopsatelnou touhu po něčem, co by ho dokázalo naplnit.

Nic se nelepšilo, spíš naopak. Přestěhoval se do Velké Británie a už tehdy byl zapleten do několika nelegálních obchodů s čínskou mafií. Nakonec se na velké podvody a finanční machinace přišlo, Kim byl zatčen a odsouzen.

Třetí den ve vězení v Hullu, kde si měl odsedět část trestu, s ním začal Duch svatý jednat. Při čekání, až na něj přijde řada na sprchování, k němu zazněl hlas: „Je čas si promluvit.“ Kim tím byl zcela šokován. Klečel ve sprše a volal k Bohu o odpuštění. Zmatení spoluvězni, kteří se přišli podívat, co to dělá, dostali odpověď, že mluví s Bohem. Mysleli si, že mu přeskočilo!

To byl pro Kima bod obratu. Rozhodl se tehdy, že chce žít naplno s Bohem. Byl nebeskému otci vděčný, že ho neopustil, nepřestal ho milovat a chránit, a nakonec ho přivedl k sobě. Cítil, že se nikdy nebude moci Bohu odvěčit za to, co pro něj udělal.

Po několika letech se Kim stal metodistickým kazatelem. Nejprve se stal správcem sboru, kde také dostal služební byt, a po 18 měsících se stal pastorem.

Lunch and Listen

Bůh vedl Kima ke studiu na Cliff College nedaleko Sheffieldu, kde dokončil jednoročný kurs studia Bible a evangelizace. Tam se také setkal s Mary, se kterou se o tři roky později oženil. Kim a jeden z jeho přátel nyní pořádají setkání nazvaná „Lunch and Listen“ v místní čínské restauraci v Sheffieldu. Hosté s sebou mohou přivést přátele, povečeřet jídlo z čínské kuchyně a potom vyslechnout řečníka, který káže prosté a naléhavé poselství evangelia.

Nyní je kazatelem a oblíbeným řečníkem nejen v Sheffieldu, ale i jinde. Příznává, že i přes svůj pokrok v křesťanském životě mu zbývá ještě ujit pořádný kus cesty. Dnes už je zcela závislý na Ježíši. Věří, že jej provede vším, co ho v životě může potkat a bude směřovat jeho kroky, kam bude Ježíš chtít. ●

KDO JSME?

Mezinárodní sdružení podnikatelů zvěstujících plně evangelium FGBMFI je mezidenominanční sdružení křesťanských podnikatelů, jejichž záměrem je:

1 Volat lidi k Bohu a do církve, dosvědčovat Boží moc a přítomnost v dnešním světě prostřednictvím zvěsti evangelia.

2 Pod praporem osobních zkušeností s Ježíšem Kristem umožňovat setkávání křesťanů různých církví a posilovat je v jejich víře. FGBMFI není církev ani sekta. Nemá kněze ani pastory, nezakládá církve.

3 Napomáhat větší jednotě mezi křesťany.

HLAS číslo 976

Toto je jedna z 28 jazykových mutací časopisu HLAS publikovaná, FGBMFI International Office. Česká a slovenská verze vychází šestkrát do roka. P. O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgie. Tel: (016)20.79.44, Fax: (016)20.79.31

REDAKCE • Redaktor: Blair Scott
E-Mail: 100444.1300@compuserve.com
Mezinárodní ředitelé: Jerry Jensen & Blair Scott. ●
Asistent: Donato Anzalone. • Výtvarný redaktor: Jean Claude Duviella. • Graphics: Intl. Graphics & Design. • US Graphics: Colin Smith. ●
Česká redakce: Jiří Měska, Petr Vízina
E-Mail: 100350.204@compuserve.com

**FULL GOSPEL BUSINESS MEN'S
FELLOWSHIP INTERNATIONAL**
*Mezinárodní sdružení podnikatelů
zvěstujících plné evangelium*

Dál než na olympiádu!

Ve dvaceti letech získal Joe DeLoach svoji první zlatou olympijskou medaili v běhu na 200 metrů. Jedním z těch, kteří v tomto závodě doběhli až za ním, byl Carl Lewis, šestinásobný olympijský vítěz, od kterého se Joe učil mnoha důležitým principům v běhu na krátké i dlouhé vzdálenosti.

*Máte-li zájem o další informace, kontaktujte prosím:
Nenechte tento časopis ležet ladem... Předejte ho přátelům.*